

4. Вакулик О. О. Кримінально-правова характеристика примушування давати показання: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук / О. О. Вакулик. – Київ, 2011. – 20 с.

5. Кончаковська В. В. Тлумачення поняття «примушування» у контексті ст. 373 кримінального кодексу України / В. В. Кончаковська // Право. Серія 18. Економіка і право. – 2015. – Вип. 28. – С. 158-163.

6. Михайленко Д. Г. Кримінально-правова характеристика катування / Михайленко Д. Г. // Часопис Академії адвокатури України. – 2011. – № 13. – С. 1–9.

7. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 року // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.

Чумакова Н.С.

студентка,

Сєвєродонецький інститут

ПрАт «ВНЗ «Міжрегіональна академія управління персоналом»

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Протягом усього існування України, як незалежної держави, питання протидії корупції залишається досить актуальним у всіх сферах діяльності, як органів державної влади так і органів місцевого самоврядування. Але до теперішнього часу переломного моменту та зменшення корупційного самочинства досі не досягнуто. Систематичні прояви корупції досить міцно укорінилася у свідомість громадян, як один із способів використання працівниками державної влади своїх владних повноважень.

На даний час в Україні існує декілька суб'єктів протидії корупції які мають свою сферу діяльності:

- Генеральна прокуратура України (ГПУ);
- Національна поліція України (НПУ);
- Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК);
- Національне антикорупційне бюро України (НАБУ).

Але, не дивлячись на окремі позитивні приклади, їм так і не вдалося сформувати діючу антикорупційну систему, яка б могла зменшити негативний вплив корупції на життєздатність суспільства та всієї держави в цілому. Згубність корупції в Україні настільки сильна, що навіть на законодавчому рівні її закріплено як загрозу національній безпеці та демократичному розвитку держави [1]. Все це викликає необхідність формування нової антикорупційної політики з урахуванням недоліків попередніх років.

Проаналізувавши стан запобігання і протидії корупції в Україні слід зазначити, що вона проявляється перш за все у формі зловживання у структурі органів державної влади. Процес запобігання корупції уповільнюється, тому що населення нашої держави розглядає корупцію, як можливість «прискорення» вирішення власних питань, таким чином виправдовують таку поведінку. Більшість громадян не вірять у реальну можливість відстояти свої

права, коли стикаються з корупцією [2, с. 47]. На даний час на жаль немає досконалої стратегії влади з громадськістю в питаннях подолання корупції як системного явища, все зводиться до окремих випадків корупційної активності службових осіб [3, с. 74]. Протидія корупції є однією з найактуальніших соціальних проблем сучасності, розв'язання якої для багатьох країн є надзвичайно важливою і складною справою. Це повною мірою стосується й України, для якої корупція стала чинником, що реально загрожує національній безпеці і конституційному ладу держави [4, с. 80].

Сьогодні досить чітко можна простежити основні фактори, які сприяють свавіллю та корупційній діяльності в сучасній Україні:

- по-перше, це недосконалість чинного законодавства, відсутність однозначних понять «корупція» і «суб'єкт корупційного діяння», що передбачає надто широкі повноваження посадових та службових осіб, що призводить до корупційних зловживань під час надання адміністративних послуг;

- по-друге, правоохоронна система не є ефективною, бо не відповідає вимогам сьогодення, а також потребує реформування задля рівності усіх перед законом зокрема за корупційні злочини;

- по-третє, матеріально-фінансовий рівень забезпечення державних службовців та посадових осіб є досить низьким, що створює простір для спокуси використання повноважень в особистих цілях.

Проаналізувавши вищевказані проблеми, можна зробити висновок, що для подолання корупції необхідна тверда державна воля, достатньо дієві закони і цілком незалежний антикорупційний орган, що складається не лише зі слідчих структур, але і незалежного антикорупційного суду.

Надзвичайно важливо, щоб корупційні дії чиновників і депутатів не залишалися таємницею за зачиненими дверима, а були широкодоступні для громадськості. Крім того необхідно створити умови, які б зменшили бажання службовцями брати хабарі. У випадках порушення закону про корупцію чиновник повинен бути позбавлений права працювати в державних структурах, а також втратити усі соціальні пільги, в тому числі пенсійне і соціальне забезпечення. Це не враховуючи великі грошові штрафи. Спираючись на світову практику необхідно розуміти, що для максимального викорінювання корупції міри дії на чиновників повинні бути максимально жорсткими. Наприклад, у деяких країнах хабарництво прирівнюють до державної зради, або порушення Конституції.

Саме тому антикорупційна діяльність, яка здійснюється в Україні, потребує великих змін. Задля підвищення її ефективності та продуктивності необхідно внести корективи до Закону України «Про боротьбу з корупцією», а також до КК.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про основи національної безпеки України» України від 19 червня 2003 року № 964-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.

2. Бортник С. М. Запобігання корупційним схемам у сфері бюджету / С. М. Бортник // Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». – 2015. – Вип. 4. – С. 45-56.

3. Павленко С. О. Деякі аспекти вдосконалення антикорупційного законодавства / С. О. Павленко // Використання спеціальних знань під час розслідування корупційних правопорушень: матеріали круглого столу (Київ, 20 листоп. 2014). – К.: Нац. акад. внутр. справ, 2014. – С. 71–74.

4. Сердюк О. В., Осика І. М. та ін. Корупційні ризики в кримінальному процесі та судовій системі / Інститут прикладних гуманітарних досліджень, МАКонсалтинг, 2009. – 220 с.

5. Мельник М. І. «Кримінологічні та кримінально-правові проблеми протидії корупції». URL: <http://inter.criminology.onua.edu.ua/?p=1512>.